

2.påskedag, Sulsted kirke 13.april 2020

Salmer

DDS 224 Stat op, min sjæl, i morgengry
874 i "100 salmer" Du tar mig som jeg er

Velkomst

Velkommen til en kort gudstjeneste her i Sulsted kirke. I dag er det anden påskedag og vi lever nu med døden og opstandelsen i ryggen, det er den sidste dag i påsken. Det er den dag, hvor vi tager hul på de 40 dage, hvor Jesus er på jorden indtil han farer til himmels på Kristi Himmelfarts dag. De 40 dage bruger han på at fortælle disciplene hvordan de skal leve her på jorden uden ham ved deres side. Derfor sender han disciplene og alle vores andre sin Helligånd, så vi ikke skal være alene.

Vi skal synge to salmer, høre søndagens tekst, en kort prædiken, bede fadervor og høre velsignelsen.

Vi skal begynde med at synge en salme, som passer til dagen i dag, nemlig Stat op, min sjæl, i morgengry. Det er nr. 224 i den nye salmebog eller nr.195 i den gamle. Du kan også følge med i teksten her på skærmen, mens vi synger.

Stat op, min sjæl, i morgengry!
Lad søvn og sorg og frygt nu fly,
lad al din klage blive borte,
thi her er nyt fra dødens porte!
O salig påskemorgenstund
med guld i mund!

Afvæbnet nu og ødelagt
for evig er al Helveds magt;
thi han, som var af døden fangen,
er med triumf af graven gangen.
O salig påskemorgenstund
med guld i mund!

Stands, dybe hjertesuk i løn!
En morgenrøde himmelskøn
sig hvælver over dem, som sove
i sorten muld og under vove.
O salig påskemorgenstund
med guld i mund!

Syng, menighed, syng frydesang
med ånderøst og hjerteklang,
gak syngende din ven i møde,
som kommer til dig fra de døde!
O salig påskemorgenstund
med guld i mund!

Kom, hjerte, med hvad dødt du har,
hvad du med sorg til graven bar,
gak med det alt til ham, som døde,
men levende dig nu vil møde!

O salig påskemorgenstund
med guld i mund!

Guds Himmerige er jo dit;
vent, hjerte, vent endnu kun lidt,
da døden opslugt er til sejer,
og evigt liv i alt du ejer.
O salig påskemorgenstund
med guld i mund!

Tekstlæsning

Jeg vil nu læse dagens tekst fra Johannesevangeliet. Her viser Kristus sig for Maria Magdalene og det første gang efter sin død, at han viser sig.

Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som

Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.« Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De

sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende. Johannesevangeliet 20,1-18

Amen

Prædiken

Der er lange tider i historien, som ikke har nogen farve, ingen tone og intet ansigt. Folkene sover. Lykke og ulykke kan gå ubemærket hen over dem. Intet gammelt går til grunde og intet virkelig nyt bliver til. Men indimellem kan en begivenhed forekomme, så historiens gamle ur bevæger sig og slår timeslag. Gamle døre springer op, pludselig bliver de store spørgsmål levende hos mennesker. Århundreders tryk hæves, løsninger bliver mulige og der åbner sig udsigt til endnu større løsninger.

Opstandelsen, der er så uvirkelig og SÅ svær at tro skete i går, påskedag. Hvordan skal man tro noget man ikke kan se – hvordan skal man turde tro at noget SÅ stort og så uforståeligt bliver til virkelighed. Hvordan skal jeg turde tro, at opstandelsen kommer til at betyde noget for mig. Maria Magdalene kommer til graven og ser at stenen er flyttet fra. Hun må da have hørt Jesu

ord om at han skulle genopstå, men i stedet for at tro, at det er det, der er sket, løber hun til to af Jesu disciple og siger: ”De har flyttet Herren fra graven”. Disciplene følger hende til graven og de ser og tror – det bliver tydeligt for dem, at det Jesus har forudsagt om sin død og sin genopstandelse er sandt. Den tomme grav bliver for dem en opfyldelse af at det der er blevet forudsagt er ved at gå i opfyldelse. Selv efter disciplenes opdagelse, tror Maria Magdalene stadig ikke at Herren er opstået – hun tror stadig, at han er blevet flyttet. Hun tør simpelthen ikke tro på, at han er opstanden. Det er for stort og for uforståeligt. Maria Magdalene reagerer med at blive ked af det.

Den tomme grav er for Maria Magdalene et tab. Hun har ikke et gravsted at besøge, et gravsted at sørge ved. For Maria er det ikke opstandelse, det er tyveri. Nogen har fjernet liget, af en hun elsker fra graven. Maria kommer til at føle sig efterladt og alene. Og sådan kan

vi også komme til at føle det, når en vi elsker dør. Den vi elsker har forladt os og vi sidder alene tilbage med vores sorg og vores savn. Og nogle gange kommer vi til at sidde helt alene, fordi dem der er omkring os ikke mærker savnet og sorgen på samme måde. Deres liv går videre og der kommer nye livsmuligheder for dem. Indimellem kan det føles som om den sørgende bliver ladet alene ved den tomme grav ligesom Maria. Det er forbundet med sorg, at miste den man elsker. Vores hjerte og vores liv kan føles som om, at det brister, når vi skal sige farvel til det menneske, der har betydet SÅ uendeligt meget i vores liv. Det kan føles som om liv ikke bliver til liv igen. Men sorgen er udtryk for den allerstørste kærlighed. Sorgen skal vi byde velkommen – ikke fordi den er let at leve med eller fordi det er rart, men fordi sorgen siger noget om den stærke tilknytning vi havde til det menneske, vi har mistet.

Sorgen forsvinder aldrig, men den kan blive til noget andet. Der skete noget med Maria Magdalenes sorg da der var en der kaldte på hende. Da blev Maria kaldt ud i livet igen – ikke ud af sorgen, men ud i livet. Selvom vi bliver kede af det, føler os efterladte og alene, så er den tomme grav udtryk for den allerstørste og allerstærkeste glæde, man kan forstille sig. Det eneste tegn på opstandelsen er den tomme grav – det som alle mennesker lever af, har intet menneske set. Den tomme grav bliver et tegn på, at livet har vundet over døden. Og selvom vi ikke kan få bevist det, så er det nok de flestes erfaring. Livet og kærligheden kan end ikke døden slå ihjel.

Vi får ikke vores døde igen – vores historie er ikke historien om havemanden, der rent faktisk var Jesus. De døde er døde og de levende er levende. Men påskens begivenhed, vender vores sorg til glæde. Det er

det største og gladeste budskab, at vi nu lever med påsken i ryggen og derfor er vores liv forandret.

Gad vide, hvad Maria opdagede der ved graven efter

hun mødte havemanden? Gad vide hvad hun så?

Jeg tror, at hun så, at livet er stærkere end døden. Jeg tror, at hun så, at de døde, ikke er ment til at blive liggende i graven, heller ikke dem vi begraver.

Jeg tror, at hun så at Jesus, Guds søn, som gik i døden for os åbnede døren ud af graven og ud til livet.

Ikke bare for sig selv, men også for os andre og for dem vi har mistet.

Maria Magdalene oplevede og så, at det blev påske.

Graven var tom, og derfor er døden blevet tom.

Det fortæller hun videre til os i dag. Hun mødte

havemanden, som hun opdagede var Kristus. Han

kaldte på hende og han kalder på os. Han kalder os ud af døden og ud i livet. Kalder os ud af sorgen og ud i

livet. Han rækker os håbet og lyset, så vi ikke behøver

at leve i mørket længere. Han kalder på os og viser os, at vi ikke længere er alene, fordi han følger os på vores vej i livet og døden.

Påskemorgen slog historiens gamle ur igen, gamle døre sprang op og de store spørgsmål blev igen levende hos mennesker. Århundreders tryk hævedes, løsninger blev mulige og der åbnede sig udsigt til endnu større løsninger. Glædelig påske til jer alle med alle de livsmuligheder denne glædelig begivenhed bringer os. Amen.

Lad os alle bede

Du levende Gud, som har bolig iblandt os.

Kirkernes døre er låst i disse dage, men din himmel over os er åben som altid.

Vi beder for dem der er alene, og dem der er sammen.

Dem der er bekymrede, og dem, der ikke magter alvoren.

Vi beder for de syge, og deres pårørende.

Dem der mister, og dem der skal dø.

Tak for korsets løfte om, at der altid er en ny solopgang - i liv og død.

Giv styrke, både til dem det er ramt af magt - og dem der er ramt af magtesløshed!

Hjælp dem der lider, mere end vi forstår, dem som ville ønske, de havde det som os!

Lad os forblive ét i dig ved din ånd - også på afstand.

Hvad vores hjerter flyder over med i ord eller stilhed, griber du: Vores verden - i dine hænder.

"Fadervor, du som er i himlene! Helliget vorde dit navn, komme dit rige, ske din vilje på jorden, som den sker i himlen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. Thi dit er riget og magten og æren i evighed!

Amen.

Velsignelse

Vi skal slutte gudstjenesten med at synge "Du tar mig som jeg er!". Den fortæller os, at Gud tager os som vi er og at vi ikke behøver at være perfekte eller særligt dygtige til noget – men at vi er gode nok, lige præcis som dem vi er!

1. Du tar mig, som jeg er,
du tar mig, som den blide sommerregn

gir både korn og mælkebøtter væde,
som solen stråler over høg og stær,
og duggen spreder guld på skrald og hegn,
du tar mig med din sommerlyse glæde!

2. Du tar mig, Herre Gud,
når jeg er svag, og ingenting er værd,
og jeg så tit har nægtet dig min tanke.
For jeg er barnet, som du førte ud
af dåbens storm og skum, om skarpe skær,
mit kors er dit, det er min redningsplanke!
3. Du tar mig i min nød,
du tar mig, når jeg danser glad og vild,
du ser i hjertet jeg er en af dine.
Du er hos mig, selv i min skam og død,
for ingenting kan ændre det du vil,
og du vil ikke andet end velsigne!
4. Du tar mig som jeg står,
fuldstændig som jeg står og går, jeg får
forladelse for alt, hvad jeg forspildte.

Og sommer spirer af en vinters sår,
og frihed springer ud af trællekår.

Fortabtes domme er hos dig så milde!

5. Du tar mig med dit Ord,
som taler i mit lange korte liv,
som vælder af din visdoms himmerige.
Nu, Herre, tag mig nådigt til dit bord,
og hvisk om skyld og blod, og brød og vin,
så vandrer jeg ad nådens himmelstige!
6. Du tar mig, som jeg er,
i alt mit ingenting, du griber mig,
i død og sorg og vé – når jeg må græde.
Du favner mig, du tar mig som jeg er,
al fare, smerte, savn, står nu til dig,
hav evig tak, og tag imod min glæde!

Tekst: Sten Kaalø, 2002, Melodi: Hans Peter Soelmark

Tak for i dag og alt godt.